

Ecoul

Necorupb

Un glas pornește din lăuntrul meu,
ecoul se întoarce peste gânduri
din spectrul rupt al unui curcubeu
rămas din vară priponit în prunduri.
Izvorul nu mai curge pe sub prund
dar curcubeul din pripon ascultă
cuvinte vagi în care se ascund
păreri de rău întoarse dintr-o luptă.

Din glasul renăscut așa târziu
mai vin si-acum silabe încărcate
cu amintiri din care nu mai știu
unde-au plecat iubirile trădate.
Mă-ntorc grăbit cu dorul în trecut
prin vechi uitări aduse într-o seară
de vântul reîntors mai abătut
din marginile unei nopți de vară.

Și dintr-odată parcă le zăresc
desprinse din văzduh, neconsolate,
în inimă aș vrea să le primesc,
cu un sărut să le împac pe toate.
Dar timpul parcă m-a înlănțuit,
iar ele mi se par tot mai ostile,
în cerul lor mă strâng neconținut
și îmi cobesc cu bocet de sibile.